

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

חסד שכלו רוח

"ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו" הקב"ה מצווה את משה רבנו להלביש בבגדי הכהנה את אהרן ואת בניו ומשה רבנו עשה זאת בשמחה למרות שהוא עצמו לא זכה שבניו ימשיכו את דרכו. ואף אהרן הכהן זכה לחשוך המשפט על לבו בשכר "וראה ושמח בלבנו", שפאשר משה רבנו אמר לאהרן שה' שלח אותו - את משה - להנהיג את כלל ישראל, הוא שמח והמליך את אחיו, למרות שאהרן היה המנהיג במצרים לפני משה.

ללמדנו שפאשר אדם שמח בטובתו של חברו וגם פאשר לו עצמו חסד הדבר ההוא - הוא זוכה לכל טוב - פי פאשר בחן לבות וכליות ראה שאדם לא נחלש בדעתו אלא אדרבה, הוא מאמין בבורא עולם שלו הגדלה ובקדו כח וגבורה לגדל ולחזק לכל, אזי הוא יתברך נתן לו מידו הרחבה.

ונביא פאן ספור נורא הוד בעניו פפי שהובא לשלחן המערכת: ברחמי ה' עלי זכיתי לבנות בית נאמן בישראל, לפני קרוב ליובל שנים - בשנה אחרי

<< המשך בעמוד ד

לקח מהפרשה

להמליך את השני בשמחה - כיצד?!

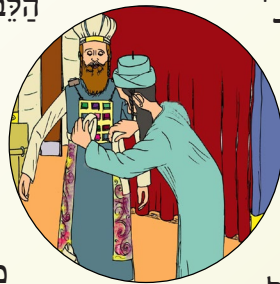
היה הנביא והמנהיג של כלל ישראל במצרים קדם שבא משה ממדן, ומשה חשש שפאשר הוא יאמר לו שה' שלח אתו להנהיג את ישראל במקומו, יצר לאהרן על כף. ועל זה אמר לו ה' "וראה ושמח בלבנו" - אהרן שמח לתת לה את הגדלה שעד כה היתה שייכת לו - ממשיך המדרש: 'אמר רבי שמעון ברבי יוסי הלב ששמח בגדלת אחיו ילבש אורים ותמים'.

לפי דברי המדרש אפשר לבאר מה שאמרו בגמרא (ערכין 120) שבגדי כהנה מכפרין, היות שמשה רבנו הלביש את בגדי הכהנה עם מלא חפנים של מדות טובות, עם לב טוב ועין טובה, וכאשר אנו מתבוננים בכך אנו גם כן מתעלים ומתכפרים כענין שאמרו שם בגמרא שהכתנת מכפרת על שפיכות דמים שנאמר "ויטבלו את הכתנת בדם" - היות שהיא מסמלת לאהבה ואחווה שהיתה בין משה לאהרן - ההפך משפיכות דמים.

וזה שנאמר בזהר הקדוש ששמו של משה לא הזכר בפרשתנו מחמת שמשה רבנו אמר "ואם אין מחני נא מספרך" - משה רבנו מסר את כל כלו למען כלל ישראל - ואנו <<

בפרשתנו נאמרה פרשת בגדי הכהנה שמשה רבנו קרב את אהרן ואת בניו מתוך בני ישראל והלביש אתם בבגדי הכהנה, הבגדים מסמלים על פנימיות כמוכא באריכות בגמרא (ערכין 120) שכל בגד היה מכפר על מדה אחרת כדגמות הקרבנות.

ונבאר את הדברים מה טמון בבגדי הכהנה שהיו מכפרים: חז"ל

במדרש מאריכים לבאר את העבודה הגדולה שהיתה בהלבשת הבגדים לאהרן על ידי משה, וזה לשון המדרש: 'כשבקש הקב"ה לעשות כהן גדול

היה משה סבור שהוא נעשה כהן גדול, אמר לו הקב"ה לה ומנה לי כהן גדול את אהרן אחיך, באותה שעה שמח משה!'

נורא נוראות! משה רבנו חשב שהוא יהיה הכהן גדול, אך פאשר הבין שרצון ה' שאהרן יהיה הכהן הוא נתן את הגדלה לאחיו בשמחה והוא בעצמו עמד והלביש את אהרן הכהן, ולא רק את אהרן אלא גם את בניו לדורות עולם, למרות שמשה עצמו לא זכה שבניו ימשיכו את דרכו.

ואהרן זכה לכהונה בשכר ששמח בגדלת משה, כמוכא במדרש שאהרן

למקפים ולפרזים, ללמדנו שלכל אחד יש את הפורים - את ההצלחה שלו - ואל לנו להסתכל על הפורים של השני אלא על ההצלחה שלנו ומתוך כך לשמח גם בהצלחה של השני.

דוד מלכנו היה טוב ראי, הוא הסתובב בירושלים ואמר: "שבחי ירושלים את ה' - אני משבח את ה' על כך שיירושלים הולכת ונבנית; ברוך בניה בקרבך" - שיש משפחות ברוכות ילדים שמסתובבים בירושלים בשמחה. דוד מלכנו המליך את ה' על כל הטוב שיש לאחרים וה' המליך אתו על כלם, כי כאשר אדם ממליך את השני - ה' נתן לו מלכות.

בגמרא במגלה (יב) מובא שאחשורוש לבש את בגדי הכהנה, אולם אחשורוש נשאר אתו אחשורוש הרשע כי הפנימיות שלו הייתה רע ואכזריות. להבדיל אף אלפי הבדלות, אצל הכהנים הבגדים העידו על הלב הטהור ששמח בגדלת השני.

וזה גם מה שמובא בגמרא שם (טו) שלהמן הייתה אבן טובה על לבו אבל הוא לא היה שמח ואמר על כך "וכל זה איננו שונה לי", כי המן לא היה מסגל לראות בגדלת מרדכי למרות שהיה לו הכל וזו הייתה הנפילה שלו - כי הגדלה לא נמדדת בכמות אלא באיכות - כמו שחז"ל מלמדים אתנו 'איזהו עשיר השמח בחלקו', שכאשר אדם שמח במה שיש לו הוא מרגיש מליאדרר והוא שמח שיש עוד אנשים שיש להם כל טוב כי הוא מבין שזה לא מחסיר ממנו מאומה.

ולא עוד אלא שההצלחה של השני בסוף היא ההצלחה שלנו. כמה פעמים אדם מצליח ועושה שדוך טוב ובסוף הילדים שלו מתחתנים עם הילדים של מי ששמח בשדוך הטוב, וכן לפעמים אדם מתעשר ועל ידי כך הוא עוזר למי ששמח בהצלחתו, ועוד דגמאות רבות.

כאשר אתה ראה שלחבר שלך יש עבודה שמכניסה פי ארבע ממה שאתה מרויח, או בית גדול פי כמה מהבית שלך או רכב מפאך וכדו', תעמד בצד ותאמר: 'רבונו של עולם, אני מודה לך על כל הטוב שאתה נתן לי, לא חסר לי כלום, אני מודה לך שלא הבאת לי את מה שהבאת לחברי כי אתה יודע בדיוק מה טוב לי, יתכן שאלו היה לי בית ענק הייתי עסוק בו כל היום ושוכח מההתכלית שלשמה שלחת אותי לעולם הזה, דוקא מה שאני מרגיש שאין לי שלמות ואני מרגיש תלוי בך כל הזמן - זה מקשר אותי אליך, אני מודה לך על ההנהגה הטובה שאתה מנהיג אותי בכדי להקנות לי חיי נצח.

ה' יזכנו להשקיע בעקר וכך לראות כמה אנו מאשרים, וכמה יש לנו כל טוב בבית ובמשפחה שה' נתן לנו, ונודה על כך ונתביש מרב טוב, וכך לא נתמרמר על הטוב שיש לאחרים יותר מאתנו, אלא אדרבא נשמח בשמחתם בעין טובה ובלב טוב תמיד.

רואים זאת גם בפּרשתנו שמושה רבנו נתן את הגדלה לאחיו, ומה שלא הזכיר שמו של משה זו ההזכרה הגדולה ביותר שעל ידי כך אנו דבקים במדותיו הנעלות של משה רבנו.

ולפיכך פתחה התורה ב'ואתה תצוה' - הקב"ה מדבר עם משה רבנו בלשון נוכח כמאמר הכתוב "פה אל פה אדבר בו"; ללמדנו שכאשר אדם מצניע את עצמו ונותן את הגדלה לאחרים ואינו מקנא - אזי הוא זוכה לקרבת ה' גדולה - ובזה ישנה מעלה יתרה מהמעשים שהיה עשה בעצמו.

פרשה זו צריכה להיות עטרה לראשנו, היאך להדבק בדרךיו הנעלות של משה ואהרן היאך אנו זוכים להמליך את השני עלינו. חז"ל אומרים שאחד השאלות ששואלים את האדם בעולם הבא אם המלכת את חברך עליך בנחת. הקב"ה מבקש מאתנו 'תמליכו אחד את השני, תתנו לשני את הגדלה ותשמחו בהצלחתו גם אם לכם עדין אין את הגדלה שיש לשני וגם אם נראה לך שזה בא על חשבונך'. כשם שבשעה שאהרן שמח בלבו בגדלת אחיו הוא זכה לחשן המשפט על לבו - כך כל אחד יכול לזכות לדברים נפלאים בשעה שהוא עמד בנסיון ונתן את הגדלה לשני בשמחה.

ועצה טובה לזכות לכה; להתבונן בכל יום שלא מגיע לנו כלום - להיות בענוה, כשם שכאשר אדם נדחק לאולם בכדי לחזות בשמחה שלא הזמן אליה, אזי לא מפריע לו כלום ואפילו שהוא עומד בצד בלי אכל וכדומה, והוא שמח על הזכות שלו להיות באולם מבלי שיוציאו אותו, כך כאשר נדע את שפלותנו לא פריע לנו מאומה ולא נתרעם על כך שחסר לנו מה שאנו רואים אצל אחרים, ובפרט כאשר נתבונן על החסדים המרבים שה' נתן לנו, נתביש מרב טוב ולא יהיו לנו טענות.

והיות שאדם טרוד כל הזמן במה שאין לו מתוך מחשבה שהכל מגיע לו, ראוי לנו לעצר ממרוצת החיים ולפרט חסד אחרי חסד: ב"ה אני חי, אני יהודי ויש לי משפחה ובריאות, אני משתדל לעשות את רצון ה' ויש לי פרנסה ברוח, אני לא שבוי בעזה [ה' ירחם על כל השבויים הנמצאים במצור שישבו במהרה לביתם בריאים ושלמים] ויש לי בית לגור בו, ועוד טובות רבות. ואחר כך לחשב גם על השני שלי שב"ה יש לו בית ובריאות ולשמח בכה.

וזה הענין של תחום שבת - שנוצטוינו לשבת בבית ולראות את כל הטוב שהקב"ה עשה לנו - ולכן אסור לצאת מהתחום ולא להסתכל מה שיש אצל אחרים, אלא קדם כל לשמח בטוב המרבה שה' נתן לנו; ללמדנו שכאשר נדע שלכל אחד יש את התחום והפשרונות שלו - לא נסתכל על אחרים אלא נתמקד בעצמנו איך אנו יכולים לפתח את המתנות הגדולות שהבורא העניק לנו.

ובדרך רמז נתן ללמד זאת מפורים שחל במשך יומים -

את העינים ולראות את הנסים שה' עושה עמנו - החסדים החדשים המתחדשים עלינו בכל עת ובכל שעה.

השנה יש שני אדרים, וזה מלמדנו שגם כשמישהו לוקח לנו את המקום ואת ה'שם' שלנו, עלינו לשמוח ולפרגן לו ולא לעורר על כך מחלוקות. ומי שמותר - ה' עושה לו נסים, ולפיכך אדר הוא חדש של נסים.

ומשה רבנו נפטר באדר, היות שהמהות של משה היא ענוה; והתורה שבחה אותו במדה זו, ללמדנו שזה העקר ולכן מזל אדר הוא 'דגים' שאין עין הרע שולטת בהם, מחמת שכאשר אדם טוב לו והוא רואה את כל הטוב שה' עושה עמו ויש לו עין טובה - הוא שמח בטובת כל אחד ואחד והוא לא חושב שמישהו לוקח לו את המקום.

פרשתנו פותחת במנורה שמסמלת לאור המיוחד שמאיר בנשמתו של כל יהודי, כמובא במדרש המעשה על יוסף משיטא שהאור של המנורה האיר את קרבת ה' שהיתה חבויה בלבו והוא שב בתשובה שלמה ומסר עצמו למיתה משנה על קדוש ה'.

א. פורים חל במשך יומים - למקפים ולפרזים, ללמדנו שלכל אחד ואחד יש את הפורים שלו, אל תחפש את הפורים שאצל השני, אל תסתכל תמיד על ההצלחות של אחרים; תשמח בהצלחות שלך, תקרא את המגלה הפרטית שלך.

ולפיכך מעברים דוקא את חדש אדר, היות שאדר מסמל את ההצלחות של האדם כמאמר חז"ל "הרוצה שיצלחו נכסיו יטע בהם אדר", ואדם צריך להבדיל בין אדר לאדר ולא לחיות כל היום את ההצלחות של אחרים, כי אם את ההצלחות שלו.

מה שאדם מקנא ולא מפרגן לאחרים זה בגלל שהוא שומר הכל לעצמו, הוא מרגיש שאם הוא יתן, יחסר לו, ואינו יודע שבכך שהוא לא פותח את ידו - הוא חוסם לעצמו את השפע - כאשר אדם נותן משלו הוא פותח מקום לשפע גדול יותר שיבוא אליו.

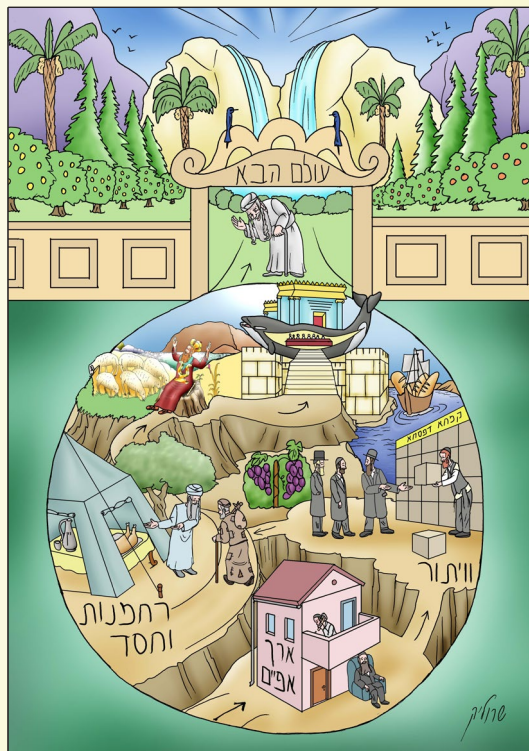
שני החדשים של אדר מלמדים שבכל חדש יש את הנסים שלו, ולמרות שכל יום נראה דומה לחברו - צריך לפקח

פנינים מצויירים

לטרקלין - לעולם הבא - מבלי לעשות עסק מהפרוודור.

אדם מתרגל לעולם הזה והוא טועה לחשב שהוא יחיה כאן לנצח, ובדאי שכלנו מצפים למשיח שיבוא במהרה בימינו אמן, אבל יחד עם הצפייה עלינו להתכונן לכה, וכו' לעולם הבא, וכאשר אנו נשארים נאמנים לה' בכל מצב מתוך שמחה זו ההכנה הטובה ביותר.

כאשר נתבונן שהעולם הזה הנו פרוודור בלבד, לא נעשה עסק מכך שנראה לנו שהבית שלנו קטן, לא נחפש תמיד אחרי תענוגות העולם הזה כי נדע שמה שה' נתן לנו פת בפלח ומים במשורה - על זה לבד ראוי לנו להודות כל היום - וכל השאר זה בונס. וכאשר לא נעסק כל היום בגשמיות, נדבק בה'.

כל פעם שיש לאדם צער או קשי או בזיון עליו לזכר שהעולם הזה הנו פרוודור, ואל לנו להשבר או להחלש בדעתנו כי לפום צערא אגרא. הן אמת שלא נח בכלל להתיסר ולקבל בזיונות אולם עלינו לדעת שדוקא הקשיים מחזקים ובונים אתנו, כמאמר חז"ל שהיסורים ממתקין את האדם כשם שהמלח ממתק את הבשר.

ובכל יום אנו מבקשים שלא נבא לידי בזיון ולא לידי נסיון, אולם כאשר כבר באים עלינו קשיים עלינו להתעורר על ידם להתקרב לקב"ה מתוך הכנעה ולא לבעט בהם, אלא אדרבה, להתעורר מכך שאנחנו בסך הכל במעבר - בפרוודור - ויש לנו שליחות בכדי לבוא משלמים לעולם הבא. ואסור לנו להלחץ מהקשיים שבמעבר כי הם בסך הכל מזכים אתנו להגיע שלמים

לילות מִיָּסָרִים בְּבֵית הַחֹלִים, חֲשַׁבְתִּי עַל הַצַּעַר שֶׁלִּנּוּ שֶׁלֹּא נִזְכָּה לְעוֹד יְלָדִים מִשְׁלָנוּ וְעַל הַזְכוּת הַגְּדוֹלָה שֶׁזָּמַן לָנוּ ה' לְגַדֵּל אֶת אֶת אַחֵינוּ, וְאֵן חֲדָרָה לְמַחֵי הַהֶפְרָה שֶׁהַמִּתְנָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר זֶה לְחִיּוֹת וְלַחִיּוֹת בְּרִיאָה וְלַגְּדֵל אֶת יְלָדֵי בְּנַחַת בְּבֵית.

הַרְגַּשְׁתִּי בְּאוֹתָם רְגָעִים שֶׁהַחֶסֶד שֶׁאָנוּ עוֹשִׂים עִם הָאֲחֵינוּ לְמִרְוֹת הַקָּשִׁי שֶׁבְּדָבָר מְשַׁמֵּשׁ לִי תִזְכָּרַת חִיָּה לְחֶסֶד הַגְּדוֹל שֶׁאָנִי חִי עִם בְּנֵי בֵּיתִי בְּבֵית וְלֹא בְּבֵית חֹלִים, כִּי שְׂיוֹתֵר מִמָּה שֶׁאָנִי עוֹשֶׂה וְנִתֵּן לְיְלָדִים הַמְּתוֹקִים שֶׁל גִּיסֵי הֵם עוֹשִׂים עִמִּי חֶסֶד לְהַזְכִּיר לִי אֶת הַטּוֹב שֶׁיֵּשׁ לִי וּבְכִתְתָם מְשַׁמֵּשֵׁת כְּזַעֲקָה אֶלְמַת עַל כֹּל הַטּוֹב וְהַחֶסֶד שֶׁה' עוֹשֶׂה אֵת. בְּאוֹתָם רְגָעִים בְּכִיתִי לְפָנֵי ה' מֵרַב הוֹדָאָה וְהַפְרַת הַטּוֹב וּמֵרַב צַעַר עַל הוֹרֵי הַתְּאוּמִים שֶׁיּוֹכְלוּ לְשׁוּב לְבֵיתָם וְלַגְּדֵל אֶת יְלָדֵיהֶם בְּשִׂמְחָה וּבְבְרִיאָה.

אַחֲרֵי כֵּן שְׁנַיִם שָׁל טוֹפּוֹלִים נִשְׁמַתָּה הַמִּיָּסָרֵת שֶׁל גִּיסְתִּי עֲלֵתָה לְעוֹלָם שֶׁכָּלוּ טוֹב. הַצַּעַר הָיָה גְדוֹל וְהַיְלָדִים שֶׁכָּבֵר גְּדוֹל מֵאֵז הוּוּ נִחְמָה פּוֹרְתָא לְאַבְדוֹן הַגְּדוֹל. הַיְלָדִים שֶׁכָּבֵר הַתְּרַגְלוּ לְבֵיתָנוּ הַמְּשִׁיכּוּ לְגוֹר אֲצֻלָּנוּ וְהָיוּ חֶלֶק מִמְּשַׁחֲתָנוּ.

כְּאֲשֶׁר הַתְּאוּמִים הַגִּיעוּ לְגִיל שְׂדוּכִים עָרְכִיתִי עִם בְּנֵי בֵּיתִי חֲשַׁבּוֹן נֶפֶשׁ עַל כֹּל מַה שֶׁעָבַר עָלֵינוּ בְּגְדוֹל הַתְּאוּמִים וְהַגִּיעוּ לְמִסְקָנָה שֶׁבְּזוּכוֹתָם רָאִינוּ סִיעָתָא דְשִׁמְיָא מִיְחֻדָּת עַל כֹּל צַעַד וְשַׁעַל, הוּוּ בְּגְדוֹל הַיְלָדִים שֶׁלָּנוּ וּבְנִשְׁוֹאֵיהֶם וְהוּוּ בְּעֵינֵי הַכַּסְפִּי שֶׁתְּמִיד הָיָה לָנוּ בְּרוּחַ. זִקְנָנוּ אֶת הַכֹּל לְתְּאוּמִים שֶׁזָּכְנוּ הַבוֹרָא לְגַדֵּל וְהַצַּעֲתִי שֶׁנִּקַּח עַל עַצְמָנוּ גַּם אֶת כֹּל הַהוֹצָאוֹת שֶׁבְּנִשְׁוֹאֵיהֶם, וְאֵכֵן הַבְּטַחְנוּ לְכֹל אֶחָד מֵהֶם סְכוּם גְּדוֹל בְּנִדְוִיָּה מִמֶּשׁ כְּאֵלּוּ הֵם הַיְלָדִים שֶׁלָּנוּ.

בְּרַחֲמֵי ה' עָלֵינוּ הַצִּלָּנוּ לְגִיס אֶת מְלֵא הַסְּכוּם וְהַרְגַּשְׁנוּ שְׂאֵבִי יְתוּמִים מְלֵוָה אֶתְנוּ עַל כֹּל צַעַד וְשַׁעַל, כִּיּוֹם אָנוּ זוֹכִים לְרוּחוֹת רַב נַחַת מֵהַיְלָדִים וְהַנְּכָדִים שֶׁרוּאִים בְּנוּ סָבָא וְסָבָתָא לְכֹל דְּבָר.

בְּנֵי הַגְּדוֹל שֶׁגָּר בְּצַפּוֹן הַרְחוֹק עָבַר לְגוֹר לְצַדְנוּ מֵאֵז פְּרָץ הַמְּלַחְמָה, וּמִי שֶׁדָּאָג לְהַכְנִיס אֶת יְלָדֵינוּ לְמוֹסְדוֹת הַחֲנוּךְ וְלִסְיַע לוֹ וְלִרְעִיתוֹ בְּמִצִּיאַת דִּירָה וְעִבּוּדָה וְשִׂאָר הַדְּבָרִים - זֶה אֶחָד הַתְּאוּמִים שֶׁגָּר לְצַדְנוּ וְנִרְתַם לְסִיַּע לוֹ בְּמֵלֵא הַמְּרָץ - וְכַעַת אָנוּ מְרַגִּישִׁים שׁוֹב עַל בְּשָׂרָנוּ אֶת מֵאֵמֶר הַחֶכֶם מִכָּל אָדָם "שֶׁלַח לְחִמָּךְ עַל פְּנֵי הַפְּמִים כִּי בָרַב הַיְמִים תִּמְצָאָנוּ".

כֹּל מַעֲשֵׂה חֶסֶד לְמִרְוֹת שֶׁלְּפָעֵמִים הוּוּ נְרָאָה הַקְּרָבָה - כֹּל כְּלוֹ רוּחַ וְנִתְיָנָה - וּמְלַבֵּד הַקֶּרֶן הַקְּיָמַת לְעוֹלָם הַבָּא גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּבָר אֶפְשָׁר לְרְאוֹת אֶת הַפְּרוֹת הַמְּתוֹקִים שֶׁעוֹלָם עֲשָׂרַת מוֹנִים עַל הַקְּשִׁיִּים.

הַחֲתָנָה - זְכִיתִי לְחַבֵּק בְּנוֹ רֵאשׁוֹן, שֶׁמְחַתִּי מֵאֵד בְּחֶלְקִי הַטּוֹב וְהוֹדִיתִי לְקַבֵּ"ה עַל כֹּל הַמִּתְנּוֹת שֶׁהוּוּ נִתָּן לִי.

כְּאֲשֶׁר נוֹלַד בְּנֵי הַשְּׁנֵי הָיוּ כְּמָה סְבוּכִים רְפוּאִיִּים וְשֶׁהֵיוּ זָמַן רַב בְּבֵית הַחֹלִים, אַחֲרֵי כֵּן שְׁבוּעוֹת הַמִּצָּב הַבְּרִיאוֹתִי הַתִּצָּב וְשֶׁבְנוּ הַבֵּיתָה בְּחֶסֶדִי ה'. מֵאֵז עָבְרוּ כְּמָה שְׁנַיִם בְּהֵם צִפִּינוּ לְיָלֵד נוֹסֵף וְאֵי, הַתִּיעֵצְנוּ עִם מְמַחִים בְּתַחוּם, וְהַתְּחַלְנוּ לְהַבִּין שֶׁכְּנִרְאָה שֶׁלֹּא נִזְכָּה לְיְלָדִים נוֹסְפִים, אֲמַנֵּם שֶׁמְחַנּוּ מֵאֵד בְּיְלָדִים שֶׁה' בֵּן זָכָה אֶתְנוּ וְדוֹקָא הַהֲבָנָה שֶׁלֹּא נִקְבַּל אֶת מַה שֶׁצִּפִּינוּ גְּרָמָה לָנוּ לְהַעֲרִיף אֶת הַמִּתְנָה הַגְּדוֹלָה וְהַעֲצוּמָה בְּכֹל יְלָד שֶׁיֵּשׁ לָנוּ. וְיַחַד עִם זֹאת הַרְבִּינוּ בְּתַפְלָה לְפָנֵי רַפָּא כֹּל בְּשָׁר שֶׁהוּוּ וְרַק הוּוּ יָכוֹל לְהוֹשִׁיעֵנוּ.

כִּיּוֹם מִן הַיָּמִים הַתְּוֹדַעְנוּ לְכָךְ שֶׁאֲשַׁתּוֹ שֶׁל גִּיסֵי חוֹלָה בְּמַחְלָה קָשָׁה, הָיוּ לָהֶם תְּאוּמִים קְטַנִּים בְּבֵית וְחַפְשׁוֹ מִי שֶׁיִּגְדֵל אֶתְם בִּיְנִיתִים. בְּאוֹתָם יָמִים כֹּל הַמְּשַׁפָּחָה עָבְרָה תְּקוּפָה לֹא קָלָה, הַחֲשַׁשׁ לְשִׁלּוּמָה שֶׁל הַגִּיסָה עָמַד בְּרֵאשׁ כֹּל הַדְּבָרִים וְעִם זֶה הַדְּאָגָה לְשִׁלּוּם הַתְּאוּמִים הַקְּטַנִּים שֶׁבִּיּוֹם בְּהִיר אֶחָד נִהְרַס בֵּיתָם וְהֵם הָיוּ זְקוּקִים כֹּל כִּי לְבֵית חָם עִם יְלָדִים, וְהוֹרִים שֶׁמְלַטְפִים וְנוֹתְנִים.

עָרַב אֶחָד כְּשִׁישְׁבִּיתִי לְשׁוֹחַח עִם בְּנֵי בֵּיתִי הַתְּגַלְגְלוּ הַדְּבוּרִים עַל מִצָּבָם שֶׁל הָאֲחֵינוּ הַתְּאוּמִים וְאֵז הַבְּרִיק בְּמַחֵי רַעִיוֹן וְאִמְרָתִי לְרַעֲיָתִי: "זֶה זָמַן רַב שֶׁאָנוּ מִצְפִּים לְיָלֵד נוֹסֵף, וְכַעַת ה' מְזַמֵּן לְצַדְנוּ מִצְוָה שֶׁל הַכְּנָסַת אוֹרְחִים בְּהַדוּר רַב, הַתְּאוּמִים צְרִיכִים כֹּל כִּי בֵּית חָם עִם יְלָדִים וְלֹא לְעַבֵּר כֹּל הַזָּמַן מִבֵּית לְבֵית, אוֹלֵי נִאֲרַח אֶתְם וְנִדְאָג לְכֹל צְרִיכֵיהֶם וְהָיָה זֶה שְׁכַרְנוּ". הָאֲמַת שֶׁלָּגְדֵל יְלָדִים שֶׁלֹּא בְּדִיוֹק שֶׁלָּנוּ זֶה לֹא כֹּל כִּי קַל וּבְפִרְט שֶׁמְדַבֵּר בְּתְּאוּמִים קְטַנִּים מֵאֵד, אֲבָל אַחֲרֵי שֶׁעֲשִׂינוּ שְׂאֵלַת רַב הַגִּיעוּ לְהַחְלִטָה שֶׁאָנוּ בֵּן רוֹצִים לְאִמֵּץ אֶת הַיְלָדִים לְחִיק מְשַׁחֲתָנוּ".

שׁוֹחַחְתִּי עִם גִּיסֵי עַל כֵּן. הוּוּ לֹא כֹּל כִּי הַתְּלַהֵב, הָיָה נְרָאָה שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְהַחְלִיט, וְכְאֲשֶׁר אֲשַׁתּוֹ שֶׁמְעָה עַל כֵּן זֶה מֵאֵד הַקָּשָׁה עָלֶיהָ רְגִישִׁית, אוֹלָם בְּתוֹךְ לְבָם הֵם הֵבִינוּ שֶׁבְשִׁבִיל הַיְלָדִים זֶהוּ הַצַּעַד הַנְּכֹון בְּיוֹתֵר. עָבְרָנוּ תְּהִלָּה מִיַּגַּע שֶׁל סְדוּרִים וּבְדִיקוֹת שֶׁבְּסוֹפָם אֲשָׁרוּ לָנוּ לְאִמֵּץ אֶת הַיְלָדִים הַתְּאוּמִים.

בְּיָמִים הַרְּאשׁוֹנִים הַתְּרַגַּשְׁנוּ וְשֶׁמְחַנּוּ מֵאֵד יַחַד עִם יְלָדֵינוּ הַגְּדוֹלִים יוֹתֵר שֶׁשֶׁמְחוּ שֶׁבָּאוּ לְבֵיתָנוּ שְׁתֵּי תִינוּקוֹת אוֹלָם עִם הַזָּמַן הַרְּגַשְׁנוּ גַּם אֶת הַקָּשִׁי שֶׁכְּרוּךְ בְּכֵן. בְּאַחַד הַלִּילוֹת, אֶחָד הַתִּינוּקוֹת בְּכָה זָמַן רַב וְעַד שֶׁהַצִּלְחָתִי לְהַרְגִיעוֹ וְנִדְמָתִי קָצַת, אֲחִיו הַתְּאוּם קָם וְטָרַד אֶת שְׁנֵתִי, קָמַתִי מִמְּטָתִי, לְקַחְתִּי אֶתוֹ לְיָדִי וְנִסִּיתִי לְהַרְגִיעַ אֶתוֹ. כְּשֶׁסוּף סוּף הוּוּ נִרְגַע יְשַׁבְּתִי עַל הַסְּפָה וּמַחְשְׁבוֹת רַבּוֹת רָצוּ בְּמַחֵי, חֲשַׁבְתִּי עַל גִּיסֵי וְגִיסְתִּי שֶׁעוֹבְרִים